

D ů v o d y:

Rekursní soud uznal procesní soud za příslušný z důvodu § 88 prvý odstavec j. n., opíraje se o to, že žalovaný podepsal objednáací listy, v nichž byla doložka splatnosti a žalovatelnosti v místě vystavení (v Aši), a o to, že, uvádějí-li objednáací listy ještě jako další místo splatnosti a žalovatelnosti Liberec, nečiní to dohodu o místě splatnosti neurčitou, poněvadž podle těchto doložek, jež si neodporují, mají smluvní strany právo volby, které z obou míst chtějí uplatnit jako sudiště. S tímto názorem rekursního soudu nelze souhlasit. Sudiště podle místa splnění (§ 88 odstavec prvý j. n.) předpokládá dohodu stran o místě, na němž smlouva má být splněna žalovaným. Úmluva musí být prokázána listinou. Pro otázku, zda došlo k dohodě, jest výlučně rozhodný obsah listiny. Má-li dohoda jevití zákonné účinky, musí, jako vůbec, i tu vyjadřovati srovnalou vůli stran způsobem, nezavdávajícím důvod ku pochybnostem. Kde je myslitelný různý výklad projevu, jde o projev neurčitý a tudíž právně nezávažný. V souzeném případě jest na objednáacích listech vytištěna doložka »splatno a žalovatelnost v místě vystavení« (v Aši) a předtiskem nad touto doložkou přičiněna další doložka »splatno a žalovatelnost v Liberci«. Vzájemný poměr obou těchto doložek jest zcela neurčitý. Jest možný výklad, že se obě doložky navzájem vylučují nebo že mají trvati vedle sebe nebo že předtištěnou doložkou měla být zrušena vytištěná doložka. Pro tuto neurčitost projevu nedošlo k dohodě po rozumu § 88 odstavec prvý j. n. Bylo proto obnoviti usnesení soudu prvního.

Čís. 10693.

Obecní úředníci.

Velící předpis § 40 zákona ze dne 23. července 1919, čís. 443 sb. z. a n., jímž byly samosprávným instancím přikázány k rozhodování veškeré spory ze služebních poměrů obecních úředníků, nebyl dotčen ani ustanovením § 41/3 zákona čís. 443/1919. Lhostejno, že úředník jest činný v průmyslovém podniku obecním, aniž záleží na tom, že se ve služební smlouvě z doby před nabytím účinnosti zák. čís. 443/1919 strany podrobily příslušnosti soudu.

Pro nároky, o nichž nelze rozhodovati pořadem práva, nemohou řádné soudy provést ani zajištění důkazů podle §§ 384 a násl. c. ř. s.

(Rozh. ze dne 16. dubna 1931, R I 199/31.)

Městský sládek navrhl proti obci v Čechách provedení zajištění důkazu průvodními prostředky, jím jmenovanými, o okolnostech v návrhu uvedených, odůvodňuje návrh ten skutkovým tvrzením, že prý odpůrce zrušil jednostranně služební poměr navrhovatele, jako sládka ve svém městském pivovaru, skutečnost ta bude asi podnětem k rozepřím mezi stranami, zejména pro žalobu navrhovatele proti odpůrci o náhradu

škody, způsobené protiprávním prý zrušením jeho služebního poměru, a pro spory ty bude prý rozhodujícím důkaz o jakosti surovin, piva a ostatních výrobků v pivovare uschovaných a navrhovatelovou činností namnoze vzniklých a o stavu výrobních zařízení a provozu pivovaru, kteréžto průvodní prostředky prý by jinak byly ztraceny, nebo jejich použití by bylo prý jinak znesnadněno. Soud první stolice odmítl návrh pro věcnou nepříslušnost soudu. Důvody: Podle § 1 j. n. vykonávají soudní pravomoc v občanských právních věcech, pokud věci tyto nejsou přikázány zvláštními zákony jiným úřadům neb orgánům, soudy. Z návrhu vyplývá, že jde o poměry zakládající se na služební smlouvě obecního úředníka a o nároky z této služební smlouvy, po případě ze tvrzeného jejího porušení vyplývající. Podle § 40 zákona čís. 35/1908 z. zák. pro Čechy v doslovu zákona ze dne 23. července 1919, čís. 443 sb. z. a n. rozhodují se spory o služební příjmy a výslužné úředníka, jakož i ostatní spory pořadem stolic samosprávných, tudíž i spor, který navrhovatel vésti zamýšlí. Nemůže býti pochybnosti o tom, že se ustanovení civilního soudního řádu o zajištění důkazů (§ 384 a násl. c. ř. s.) vztahují jen na soudní spory, buď již zahájené nebo takové, jež mají teprve býti zahájeny. Rekursní soud zrušil napadené usnesení a přikázal prvnímu soudu, by návrh na soud přijal a o něm věcně rozhodl. Důvody: Navrhovatel požaduje zajištění důkazu v zájmu tvrzeného jím nároku na náhradu škody, nechť vlastní, nechť odpůrcovy, tkvící ve zrušení pokud se týče ve výkonu služební smlouvy navrhovatele jako zaměstnance v odpůrcově výrobním podniku. Právu k náhradě škody soukromoprávního rázu jest zjednatí průchod pořadem žaloby u civilních soudů, k tomu příslušných (§ 1338 obč. zák.) kromě nároků uvedených v Randově »O závazcích k náhradě škody« VII. vydání str. 106—114, mezi něž ovšem nenáleží navrhovatelův nárok, výše zmíněný. Prvý soud poukazuje k předpisu § 40 zákona ze dne 29. května 1908 čís. 35 zem. zák., kterým se upravují služební poměry úředníků při obcích v Čechách, míní zřejmě, že navrhovatelem tvrzený nárok jest z pořadu práva odňat, takže ani zajištění důkazu nelze v jeho zájmu provést. Avšak první odstavec téhož § 40 ustanovuje, že spory o příjmy služební a výslužné úředníka jakož i o zaopatřovací požitky vdov a sirotků rozhodují řádné soudy, zákon ze dne 23. července 1919 čís. 443 sb. z. a n., jímž se upravují služební poměry úředníků při obcích v Čechách, na Moravě a ve Slezsku stanoví ve čl. I., že tytéž spory rozhodují se pořadem stolic samosprávných, avšak dodává, že úředníkům, již dříve ustanoveným — mezi něž náleží navrhovatel — zůstávají nadále v platnosti zvláštní výhody, přiznané jim služební smlouvou, a provoz odpůrcova pivovaru, který jako soukromohospodářský jeho podnik slouží výdělečným účelům (vlád. nař. ze dne 27. dubna 1922 čís. 143 sb. z. a n. a nař. čl. I. k § 22), není žádnou z činností ani samostatné působnosti obce podle § 28 obec. zřízení, ani přenesené působnosti obce podle § 29 téhož zák. Není-li však věc, o niž tu jde, odňata právnímu pořadu, první soud napadeným usnesením posoudil věc právně mylně.

N e j v y š š í s o u d obnovil usnesení prvního soudu.

D ů v o d y:

Ustanovením druhého odstavce § 2 zákona ze dne 23. července 1919 čís. 443 sb. z. a n. byli obecní úředníci, ustanovení ve smyslu tohoto zákona, prohlášeni za úředníky veřejné a právě tento veřejnoprávní jejich poměr byl zákonodárci důvodem ke změně § 40 dřívějšího zákona čís. 35/1908 z. zák. v ten způsob, že byly stolicím samosprávným přikázány k rozhodnutí veškeré spory ze služebních poměrů úředníků, tedy i spory, jež podle § 40 zákona čís. 35/1908 z. zák. byly ještě vyhrazeny řádným soudům. Velicí předpis § 40 zákona čís. 443/1919 nebyl dotčen ani ustanovením § 41 třetí odstavec zákona, které vyhrazuje obecním úředníkům, ustanoveným ještě před platností tohoto zákona zvláštní výhody, přiznané jim služební smlouvou, poněvadž tato výhrada týká se jen majetkově-právních výhod, získaných služební smlouvou, proti zákonné úpravě služebních platů, výslužného a zaopatřovacích platů (§ 19 zákona), což zdůrazněno výslovně ve zprávě ústavního výboru Národního shromáždění k dotčenému zákonu tisk 1362 z roku 1919, v níž se při § 41 uvádí, že jeho odstavec třetí souvisí se změnami v § 19 a znamená též výhodu pro staré úředníky. Mýlný jest tudíž právní názor napadeného usnesení, jež právě z předpisu § 41 třetí odstavec zákona čís. 443/1919 dovozuje, že případný spor o náhradu škody navrhovatele jako definitivního obecního úředníka s městskou obcí z jeho služebního poměru bylo by rozhodovati řádným soudům. Nesejde ani na tom, že navrhovatel jest činný v průmyslovém podniku obce, poněvadž tím se nic nemění na jeho veřejnoprávním poměru služebním, z něhož své nároky proti obci odvozuje a pro něž zajištění důkazů návrhem se domáhá. Nerozhoduje ani, že se ve služební smlouvě ze dne 12. ledna 1913 obě strany podrobily příslušnosti okresního soudu v D., poněvadž v této době takové spory patřily na pořad práva a nový předpis § 40 zákona čís. 443/1919 má ráz veřejnoprávní. Je-li však pro takové spory vyloučen pořad práva, nemohou řádné soudy provést ani zajištění důkazů, poněvadž předpisy § 384 a násl. c. ř. s. platí jen pro zajištění důkazů k rozepřím v občanských věcech soukromoprávních (srov. v § 384 první odstavec slova: »v každém období rozepře a ještě i před jejím počátkem« a čl. I uvoz. z. k j. n. a § 1 j. n.).

Čís. 10694.

Nabyvatel nemovitosti jest chráněn v důvěře v pozemkovou knihu (§ 1500 obč. zák.) i co do práv nezapsaných do pozemkové knihy, jež nebyla ještě vydržena v době, kdy nabyt nemovitosti.

(Rozh. ze dne 16. dubna 1931, Rv I 886/30).

Žalobci domáhali se proti žalované, by bylo uznáno právem, že žalované nepřísluší právo stezky přes pozemek žalobcův č. kat. 409. Žalobě bylo vyhověno soudy všech tří stolic, Nejvyšším soudem z těchto